

RMK. I.

1204

B.O. hung.

1521. w.

PAKT.

1204.

AB_y lev. isonka

1204

Veres Gáspár.

Historia ket iſfiak-
nak barátságokrol.

Lötse, 1676. 8r.

(12 levél. Sándor Istv.
53 lap.)

SZEP RÖVID
HISTORIA,
KET NEMES IFFIAK-
NAK IGAZ BARÁT-
SÁGOKRÓL.

RMK I. 1204.

Ad Notam: Abigail Alsíszony Historiáját, &c.

*Ut praestem Pyladem aliquis mihi praestet Orestem:
Hoc non fit urbis Marte, ut amoris ama.*

LÖTSEN, SAMUEL BREYER által, AN. 1676.

to-
e-
é-
e-
lk
z
-
a
t
l

Csuda szép példákrol már Böl-
csék irtak, Chronikákat Historiákról
hattak, De ez egy dologról meg nem
szóltanak, Kit ha meg-hallotok maj-
dan csudáltok.

Az igaz barátságról példát mondok, Egymás
szeretőkrol éneket irtok, Tökélltetésekről két
Isiáknak, Publius Titusnak és Hissippusnak.

Születése előtt Christus Urunknak, Mikor az
nagy Romai Császárságnak, Birodalma adatek
Augustusnak, Julius Császár örökös fiának.

Publius-Titusnak akkoron Attya, Hires ne-
ves Romában lakik vala, Augustus Császárnak
nagy udvarában, Mert Császárnak fő Tanácsa
az vala.

Annak neve Quintus-Fulvius vala, Csak eg-
gyetlen egy fia Titus vala, Mindengondgya va-
la az egy fiára, Vénsegenek mert ez vala Isiápjá.

Reménsege semmi ugyan nem vala, Hogy
Titusnál lehetne több magzattya, Mert ideje sze-
rént vén ember vala, Azért minden kedve egy
fia vala.

Virágában mikor már jutott vala, Házájá-
ból ki indulni gondola, Es bé menne Nemes

Görög országban, Külömb-külömb fele dologokat holláthatna.

Ez dolgot Attyának meg-mondta vala, Kinek noha nehéznek tetszik vala, Egy fiának hogy lenne távozása, Mind az által ám meg engedte vala.

Régen ő-is mért meg ifjú korában, Tanult vala az nagy Görög országban, Hires neves Athenás városában, Holott vala egy szerelmes baráttya.

Ez városban laknak vala sok bölcsek, Fő Doktor egész Görög országnak, Ira azért régi jó baráttyának, Titust fiát ajánlya vén Chremesnek.

Szép ajándékot ott az Chremesnek, Bé-mutatata Attyától az jámbornak, Ezen Chremes halát ada Istennek, Hogy szép fiát láthattya baráttyának.

Ezen-is öröme vala Chremesnek, Hogy még él két hüllana Fulviusnak, Kezét fogván azért ifjú Titusnak, Ajánlá ő magát mint jó fiának.

Gondgya lenne reá azt-is fogadá, Mint az önnön fiára Gissipusra, Gissippust azonban fiát hivatá, Titust társul ott fiának ajánlá.

Együtt mind két ifiak tanólnak vala, Nevekednek vala tudományokban, Szerelmek egymáshoz öregbül vala, Mint egy Atyafiak úgy laknak vala.

Dicsiretes vala nemes erkölcsök, Csudálatos vala éles elméjek, Tanóságban hamar nevedések, Minden jószágokban öregbülések.

Ifiaknak mind egy ábrázattok vala, Beszédek is szintén hasonló vala, Magoságok természetek mind egy vala, Az Gissippust Titusnak vélik vala.

Ily nagy egyességben mikor élnének, Ez két nemes Ifiak mint Attyafiak, Es vén Chremes ő benne gyönyörködnek, Lön halála hamar szegény jámbornak.

Vén Chremes halálán haborodának, Mint Gissippus úgy Titus keseredék, Siraták mind ketten édes Attyokat, Tiszteleggel vén jámbort el-temeték.

Nem sok idő múlván tanátskoznak, Jó baráti az meg-holt Chremesnek, Hogy fiának házastársat adnának, Gissippusnak egy szép leányt lehnének.

Akkor vala egy szép szűz Athenásban, Kinek neve szép Sophronia vala, Jó nemzeti drága erkölcsű vala, Szépségének igen nagy hire vala.

Sophroniát azért az Gissippusnak, Attyának jó baráti meg-jelenték, Az szép leányt igen tették magának, Gyűrőjével leányt jegyzé magának.

Ezeknek utánna egykor Titusnak, Szólla az Gissippus mint baráttyának, Kérte erre Mátká-

jához lepnének, Ketten azért szépleányhoz menének.

Attya Annya az szép Sophroniának, Mikor vigan ifiakat vendéglenék, Szépleánnyal nagy vigan tántzólnának, Titus leány szépségen álmélkodék.

Imé szegény Titus ott mint járt vala, Az leány szépségen meg-tsalta vala, Altal hata szívét szerelem nyila, Hogy Gissippus bucsuznék alig várja.

Az estvélikor mikor hogy el-hajlot-vala, Bucsuzának hamar menének haza, De Titusnak szíve nagyon nagy langban, Mert szerelem tüze ötet gyulasztja.

Gyorsan azért méne ágyas házában, Semmit nem nyukhaték nagy szerelemében, Nem seletkezhetik leány szépségén, Végre sírván mondgya vala kinnyában.

Uram Isten oh mely nyavalyás vagyok, Mely nagy kinnyát szenvedem szerelemnek, Reménységen nincs könnyebbülésemnek, Mert Jegyesse az szép leány társomnak.

Atyám gyanánt volt peng az vén Chremes, Kinek eggyen egy fia Gissippus, Gissippusnál Sophronia oly kedves, Mint két szeme világa, oly szerelmes.

Az Gissippus szerelmes hű barátom, Udvarában mint Attyafia lakom, Gazdagságát minden

den jóvait bírom, Mint önnön magaszintén, ugy uralkodom.

Mint egy Atyámfia már Sophronia, Mert szerelmes barátomnak Mátkája, Szerelmemnek ugyan nincs semmi módgya, Azért tőlem távozzál nagy nyavalya.

De az szerelemnek tüze oly sebes, Minden törvényeket meg tör oly erős, Királyokat, mind meggyőz oly hatalmas, Hát nem csuda szerelmes szegény Titus.

Sok ideig ellene tufakodék, Tisztelességgel buzgó kívánságának, De meggyőző hatalma szerelemnek, Fokságában esék nagy szerelmének.

Nagy gyötrelme vala szegény Titusnak, Sem étel sem ital nem kelkedvének, Ereje nincs ortzái meg-hírvattak, ő ágyában mint holt eleven fekszik.

Másod napon mihelt Gissippus érté, Barátjának hogy volna betegsége, Ágyas házban hamar hozzája méne, Nyavalyáját kéri megjelentén.

De az Titus semmit nem jelent vala, Csak kőz betegséget rajta mond vala, Noha halálához már közel vala, Kin Gissippus igen buskodik vala.

Doctörökért azért titkon bocsáta, Mert barátját haláltól felti vala, Bölcs Doctörök

jutának hamar hozzá, Titusnak erejét megtarták vala.

Betegsege honnan volna meg-tudák, De csak Gissippusnak titkon meg-mondák, Szerelemtől hogy halála történék, Ha orvosság néki nem szereztetnék.

Kezdé azért Gissippus igen kérni, Mint barátyát arra kényszeríteni, Mondaná meg ki szerelme őt gyógytri, Es az személyt meg-szerzené ő néki.

Szűntelenül Titust kérdezi vala, De hogy semmit nem felel bányá vala, Régi barátságokat ott forgattya, Hogy semminek véli igen csudállyá.

Végre Titus így szólla Gissippusnak, Bizony réged csak tartlak barátomnak, De sokkal job hogy én halált szenvedgyek, Hogy nem kívánságom bételyesedgyék.

Meg-jelenté osztán nyavalyájának, Eredeti mint történt szerelmének, Oka volna szépsége Mátkájának, Szép ortzája Sophronia Afzönynek.

Ezt halván Gissippus meg-szomorodék, Sokáig csak halgat nem szól senkinek, Mit mivellyen nem tudgya gondolkodik, Kedvezzené tarsának vagy magának.

Végre kezdé vetekedni magában, Barátomnak im élete kezemben, Azt jól látom nagyon oly

oly győtrelemben, Hogy halála léfzen nagy szerelmében.

Ha Titusé nem léfzen Sophronia Bizonyára ottan léfzen halála, Nem lehetek többé én ugy barátya, Sőt ő néki léfzek mint egy gyilkosfia.

Hát job nékem meg-válnom egy leánytól, Hogy nem régi szerelmes barátomtól, Kit vén Atyám nékem ajánlott társul, Leányokban ember mindenkor talál.

Titust azért kezdé vigasztalnia, Semmit ne fély tied szép Sophronia, Ebben is hafszűkséged kívánnya, Te éretted ki adom az halálra.

Erre Titus felele Gissippusnak, Nagy hűségét tudom barátságodnak, Most is hiszem állanál beszédednek, De ez dolog távul légyen mitőlünk.

Az szerencse téged itilt méltónak, Szép Sophroniának jámbor Urának, Örűly vigadgy Isten ajándékának, Hamar én is azonközben meg-halok.

Az Gissippus ismét szólla társának, Ne láthassam óráját halálodnak, Meg-hidgyed Ura léfz Soproniának, Csak hogy kérlek adgy helyt mostintésemnek.

Jól tudom szerelemnek keménységét, Ha kit nyilaival megh-sebefirhet, Nagy szörnyű halált azzal koftoltat, Avagy penig meg-győztri mint egy rabját.

Hid meg-társom szeretetem olly hozzád,
Hogy nem szánom halálom-is éretted, Ha te
néked ebből lenne halálad, Tartanám ugy
mint ha vólnék gyilkosod.

Soha addig Gissippus meg nem nyugvék,
Intésedői soha addig nem szűnék, Míg nem Ti-
tus engede beszédének, Mert kíváná éltét
mint barátjának.

Mint ezt véghez vigye már gondolkodék,
Mert Attyának baráti fő emberek, Gazdag At-
tyafiai az leánynak, Tárful néki szép Sophro-
niátadták.

Hire vala penig mind Athenásban, Hogy ő
néki Jegyessé Sophronia, Okot sem lél vala az
elválásra, Mert senki nem szólhat gonoszt
leányra.

Ketten azért tanátskoztanak vala, Erről tit-
kon ők végefsztenek vala, Egy palotát cínál-
tattanak vala, Két ágyas ház palota mellet
vala.

Annak egyikében Gissippus hál vala, Az
másikat Titusnak adtak vala, Az két háznak
rejték ajtaja vala, Egyikből másikban me-
hetnek vala.

Menyegző nap azonközben el-forga, Mel-
lyet közönséggel végeztek vala, Nagy pompá-
val leányt meg-kérték vala, Gazdag menyegző
is frissen lőt vala.

Az va-

Az vacsora mikor már fel költ vala, Ott
Gissippust vivék ágyas házában, Az leányt-is
hamar vivék utánna, Titus Gissippusnak eszé-
ben vala.

Mikor Menyegzői népel ofzlot vala, Leány
mellől Gissippus fel költ vala, Rejtek ajton-
Titushoz bé-ment vala, Illy hűségét hozzá
mutatta vala.

Kényszeriti vala Titust fel kelne, Az leány-
hoz ágyas házban bé-menne, Kedveszerenc-
Sophroniával lenne, Betegségből gyógyulása
hogy lenne.

Noha Titus azt majd szégyenli vala, De tár-
sának meg-győzé nagy fok szava, Es az szere-
lemnek kemény foksága, Azért ám bé ment
vala ágyas házokban.

Mikor leányágyához jutot vólna, Leányt
ha szeretné kérdezi vala, Ha akarna lenni ő
házas tárfa, Ezeket bizonynyal hogy megh-
mondaná.

Véli vala leány hogy Ura vólna, Mert ugy
Titus mint Gissippus szól vala, Felelt vala azért
szép Sophronia, Hogy szeretné és uralni a-
karná.

Gyűrőjét újjából Titus ki vővé, Azt újjá-
ban Sophroniának tövé, Leányt ő-is hogy
szeretné jelenté, Szerelemnek jele az gyűrő
lenné.

Hajnal

Hajnal után Titus ki mégyen vala, Gissippus virradva vizsgálja jó vala, Aszfzony véli vala hogy Ura járna, Szükség helyre felfelé az más házban.

Sok ideig Titussal hogy így volna, Sophronia ingyen sem véli vala, Mert Titusnak száva hasonló vala, Gissippushoz kinek ő véli vala.

Mikor már sokaig így éltek volna, Egykor jutai ilyen híre Titusnak, Hogy Romából jöttek volna követek, Kik holt híret hozták volna Attyának.

Lőn nagy gondgya és bánattyá Titusnak, Hogy haza siessen mert igen intik, Hanem, jőne jószága el-vétetnék, Sok kincsét Császár számára foglalják.

Mit kellyen nevelni nem tudgya vala, Eljőneé velle szép Sophronia, Ki nem tudgya vala hogy övé volna, Gissippusnak azért erről szólt vala.

Titkos házban Aszfzonyt bé-hitták vala, Nagyok szóval neki meg-mondták vala, Házas tárfa Titusnak hogy ő volna, Noha Gissippusnak ottadták volna.

Okait is ez dolognak meg-mondák, Hogy halála így múlt volna Titusnak, Mint eset volt töriben szerelemnek, Azért Titust tartaná már Urának.

Ottan

Ottan Aszfzony meg-szomorodot vala, Szép ortzáján könyvei hulnak vala, Attyának nagy sirva panaszlott vala, Mert nagy kissebégét szegyenli vala.

Attya ezen ottan el-busult vala, Jó barátit hozzá hivatta vala, Gissippushoz a sokkal indult vala, Titussal Gissippust találta vala.

Nagy haraggal kezdé őket dorgálni, Ektelet beszédekkel pirongatni, Mint Gissippust mind Titust fenyegetni, Ez lőt dolognak okát kérdezni.

Mondgyák vala Gissippust mind vétkeinek, Még jó baráti-is meg-holt Attyának, Sok Attyafiai Sophroniának, Halálra-is őt méltónak alittyák.

Sok szidalmat már hogy meg-únták vala, Magát Gissippus ott menti vala, Hogy szidalmat azért ő nem várt volna, De inkább sok jókat érdemlet volna.

Mert nálánál sokkal Titus jobb volna, Nagy rendbéli némes nemzetes volna, Attya pedig Császár tanátsa volna, Sok jószággal sok kintsel gazdag volna.

Istentől vagyon ő igen kiáltya, Es ő Szent, felségének szent akarattyá, Hogy Titusnak lenne ágyas házában, Sophronia Aszfzony szerelmes tárfa.

Az Bóltsek-is úgy mond nám mind azt írják, Hogy

Hogy minden dölgei az embereknek, Csak Istennek rendeléséből vadnak, Valamennyi hájunk szála-is vadnak.

Ha ki ellene igyekszik járni, Végezése ellen így tufakodni, Bizony csak héában kezd törekedni, Es fejére haragját ingerleni.

Azért hát ha akarattya Istennek, Titus ma hogy legyen túleánytoknak, Isten rendelését meg ne vessétek, Mert bizonynyalszál haragja reátok.

Mikor szava nem fogna Gissippusnak, Sőt beszédét ugyan meg sem halgatnak, Felele az Titus és inte nekik, Hallanak még mit mondana mindennek.

Nem vélték engem úgy mond embernek, Avagy alittotok csak kis gyermeknek, Megmutatom még nektek hogy ki legyek, Rövid beszédemet most halgassátok.

Az mit kívánt hiv barátság társonitól, Az szent tiszta szeretet Gissippustól, Azt mutatá meg én hozzám jámborul, Mindeneket mivelte azért emberül.

Jó barátom énnékem Gissippus volt, Szerelmért látá nagy nyavalyámat, Egy leánynál engem inkább szeretet, Az haláltól mentette meg-fejemet.

Adtátok volt leánytokat gazdagnak, Az Gissippus adta fokkal gazdagbbnak, Adtátok volt nagy

nagy nemzetből valónak, De Gissippus adta fokkal nagyobnak.

Ez szép leányt tarsom igen szerette, De én ugyan csak nem holtam meg-érte, Az halálból azzal tértem életre, Sokkal azért társonnak jób szerzése.

Idővel-is egy vagyok Gissippussal, Bőltességem mind egy tudományával, Erkölcsünk is hasonlatos egymással, Termetünk-is mind egyaránt társonnal.

Sőt Gissippus születet Athenásban, Es szabadság-nélkül való városban, En születtem az hatalmas Romában, Nem adó fizető nemes városban.

Nem számlálom elő sok jószágimat, Sok kincsemet drága palotáimat, Nemzetemnek híres neves voltokat, Nagy birodalmokat uraságokat.

Mert ezeket idővel meg-láttátok, Ha engemet Romában meg-kerefték, Barátságom akkor mind vehetitek, Jó akaratomat ha most vesztitek.

Jámborul szerettem én az Sophroniát, De jól tudtam tú kemény szokástokat, Nem adnátok meszsze szép leánytokat, Azért biztam Gissippusra dölgomat.

Noha penig leányt igen szerettem, Menyegzőt Gissippus nevével töttem, De ezt értetlenül

nem cselekettem, Hanem úgy mint jámbor házas miveltem.

Előszőr mikor leányhoz mentem, Ha szeretne engem arra kérdettem, Azt mondotta kegyelmedet szeretem, Az után gyűrűmöt ujjolag ujjában adtam.

Ki annak az oka ha ő nem tudta, En vólnék avagy Giffippus vólna, Hogy nem kérde akkor nevem ki vólna, Az sötétben ha meg nem ismert vólna.

Méltatlanul tehát miért haragusztok, hogy én lőttem Ura Sophroniának, Akarattya nélkül nem lőt Istennek, Bátor Giffippusnak ezé köszönnyétek.

Ez vólté azért az halálos vétek, Azért mind kettőnket így fenyegetnek, Hogy én Urfi lévén vagyok rá Vótók, Jámbor Ura az szép Sophroniának.

Mostán nekem kellett haza mennem, Ez világból mert ki múlt édes Atyám, Im nagy rútul leánytokat hogy hadnám, Ha gyalázatókat én kívánám.

De ha Giffippussal még-beszélletek, Az szép Sophroniát nekem adgyátok, Afiszony leszen Romában meg-hidgyétek, En-is az míg élek szolgállok néktek.

Szeretettel azért intlek titókat, Mint Atyámfait jó barátim, Hogy vegyétek Atyafiúságot, mat,

mat, Merthátra nem vihertyűk az mi meg-lött.

De ha lesztok ellen tartók ezekben, Giffippust én mellém vészem utamban, Es ha valaha mehetek én hazamban, Még Sophroniát-is vészem Romában.

Erős haddal érte reátok támadok, Es avagy holt, míg mind érte vivok, Avagy Sophroniát tú meg-adgyátok, De ez egy Afiszonyért sokan meg-háltak.

Mikor Titus ezeket mondta vólna, Fejét tekergeti nagy haragjában, Giffippust szólta és kezét foga, Velle házból haraggal ki ment vala.

Ott Görögök ezen meg-selemlének, Mert hatalmát Romaiaknak tudgyák, Azért mind egy akarattal végezék, Hogy Sophroniát adnák meg Titusnak.

Követeket Titushoz bocsátának, Hogy meg adnák Afiszonyt mint jó fioknak, Gazdag lakodalomban vigadának, Az után Titus Afiszonnyal bucsuzék.

Mikor jutot vólna haza Romában, Megadaték Attyának sok jószága, Minden öröksege nagy gazdagsága, Kik Attyától reá maradtak vala.

Azonközben Giffippus Athenásban, Mindeneknek csek gyűlölségében, Nagy perekben sok hamis patvarokban, Sok pór miá igen nagy szegénységben.

Végre ugyan veték számkivetésben, Ne-
lakhatnék hogy többet Athenában, Azért esék
szegény nagy budosában; Oly nagy szegény-
ségben nyomorúságban.

Titus tárfa egykor juta eszében, Kit nagy
Urnak hallott vala Romában, Végezé el hogy
menne udvarában; Kérné tartaná el szegényse-
gében.

Mikorön Romában el jutot vala, Titusnak
hazát meg-kerefté volna, Mint egy Küldus
kapu elót áll vala; De őt Titus meg nem ismér-
te vala.

Az Gissippus penig gondollya vala, Hogy őt
Titus nyilván ismérté volna; De mintha nem
ismérné csak mutatná; Mert ő nagy Ur, Gissip-
pus Küldus volna.

Annál nagyobb bánatban azért juta; Mert
Titussal régen sok jót tót vala; ő miatta bu-
dosóvá lőt volna; Kikről Titus el-selejtekezé
volna.

Nagy sirással onnét ki indult vala; Mert sze-
génynek szállást sem attak vala; Ehseg miá ina
el-szakat vala; Város kívül egy barlangban
ment vala.

Ott Istennek ezen könyörög vala; Ne gyö-
trené lelkét venné markában; Mutatná meg
mint lehetne könnyebben; Sok nyavalyákat
mert már el-űnt volna.

Mikor

Mikor az barlangban szegény sekünnék,
Ejjel oda jutának két tolvajok; Kik az prädán
mikor nem alhatnak, Egyik az másiktól
ott meg-öleték.

Onnat gyilkos volva el-futot vala; Megh-
hólt testet barlangban hadta vala; Az szegény
Gissippus ott halgat vala; Neki ezen nagy örö-
me lőt vala.

Hogy halálra ebből útát lőt volna; Az gyil-
kosnak ő magát mondgya vala; Az test mellet
véressen ott ül vala; Reggel azért szegényt ot
fogták vala.

Nagy fogságban őtet vetették vala; Harmad
nap törvényre ki hozták vala; Poroszlók gyil-
kosnak vádollyák vala; Mert test mellet őtet
meg-fogták volna.

Ő maga-is ugyan azt vallya vala; Mert sok
nyavalyákat már el-űnt vala; Ehseg miá csak
aligh szólhat vala; Eletének végét kívánnyá
vala.

Méltónak azért halálra itilék; Mert ő maga
magát vallya gyilkosnak; Tagadást nem tön
ugyan csudallyák; Mását neki nem látták nagy
fokan mondgyák.

Minden fő törvényben egy Ur ül vala; Ki ott
Császár képiben itél vala; Titus penig már
Császár képe vala; Kivel régen Gissippus jól
tött vala.

Ime ez Titus-is csudállyá vala, Mint magára az ember hogy vallana, De ki volna ő azt nem tudgya vala, Mint ha látta volna úgy tetszik vala.

Mikor immár az törvény fel költ volna, Es Gissippust vinnék ki az halálra, őtet Titus oly igen szánnya vala, Azért méne hozzá kérdezi vala.

Mihelt nevét néki meg-mondta vala, Ottan társát ám meg-ismérte vala, Ijettében csak nem ott meg-hölt vala, De ő arról senkinek nem szólt vala.

Azt sem tudgya vala szegény Gissippust, Mint halától menthetné meg jó társát, Mert se jére mondták az sentenciát, Es gyilkosnak Császár nem ad gratiát.

Az Prætorhoz hamar ám futott vala, Ki akkor Romában fő Biró vala, Nagy torokkal annak kiáltya vala, Ne vitesse az ártatlant halálra.

En vagyok gyilkoska az meg-hölt testnek, Ne legyen halála az ártatlannak, Nagy bűneim már tovább nem bocsátnak, Sok vétkemért ideje hogy meg-haljak.

Ez szót az sokaság kezdé halgatni, Mit szólana az fő ember csudálni, Mert Gissippus még-is igen üvölti, Hogy ő gyilkos mely bűnért kel meg-halni.

Ott

Ott beszédén Titusnak meg-állának, Mert mint Császár Képét őtet tisztelék, De nagy kiáltásán el-álmélkodának, Erre Gissippussal hazatérének.

Még-is Titus fel szóval mondgya vala, Nem Gissippus de az bűnös ő volna, Azért volna méltó ő az halálra, De az szegény ember ártatlán volna.

Ime Prætor ezt igen bánnya vala, Es magában ugyan szegényli vala, Ily fő ember hogy magát így gyalázza, Kit mind az sokaság nyilván hallana.

De az Titus ugyan úgy kiált vala, Azért Prætor meg-parancsolta vala, Gissippus kötélről meg-szabadulna, Az Titusnak haraggal így szólt vala:

Csudálkozom Uram Titus te rajtad, Miért kissebbitted így hired neved, Nagy veszélyben ezzel fejedet ejted, Gyilkosnak nincsen kegyelme jóit tudod.

Erre Titus felele az Prætornak, Tudom halál jutalma gyilkoságnak, De ha vérét ki ontrod az embernek, Hamis léfesz hogy ha én meg nem halok.

Szólla Prætor Gissippusnak-is monda, Oh te szegény nyavalyás nagy goromba, Miért szóltál ily nagy vétet magadra, Lám Titus volt az embernek gyilkoska.

B 3

Leg

Legottan Gissippus ám meg-isméré, Hogy
az Titus ezt ő érte mivelné, Hogy halálra kész
vólna érte menni, Csak hogy azzal Gissippust
meg-menthetné.

Ezért nagy sirással tekintereá, De sirástól
senmit nem szólhat vala, Titus is ő rajta igen sir
vala, Szerencsét szegénnek szánja vala.

Ezt látván az Prætor meg-kefere dék, Nagy
felszóval monda bűn nélkül vadtok, jámborok
nyilván nem gyilkosok vadtok, Nem tűrhetém
hogy ne sirjak rajtatok.

Ez efelz ember érti hogy vólnának, Tökél-
letes igaz barátságosak, Kik egymásért halált is
szévednének, Mint Pylades és Orestesről írják:

Egyik az nagy szegénységnek miatta, ő ma-
gának ugyan halált kívána, De azt Titus meg-
menteni akarná, Mert életét jó társának kíván-
nya.

Mikor azért az Prætor gondolkodnék, Mint
mulhatnék halálok mindeniknek, Mert fel vala
haragjától Császárnak, Ki kegyelmet nem ad
vala gyiosnak.

Azonközben egy hies Tolvay jura, Kinek
társa az meg-holt Tolvay vala, Kezde igen es-
künni hogy ő vólna, Ki praédért társát meg-
ölte vólna.

Tévék hurré ez nagy csudát Császárnak,
Hogy hárman magokra így vallanának, Ke-
gye-

gyelem lón azért az két jámbornak, Es azoké
mind az gyilkos Tolvaynak.

Ezen vala nagy öröme mindennek, De fő-
képpen Gissippussal Titusnak, Szabaculását
mert látak egymásnak, Az haláltól mentseget
két sejeknek.

Örömökben hullatának fok könyvet, Titus
ölelgeti szép Gissippust, Szeretettel feddi kétfé-
ges völtát, Az után házához vivé barátját:

Titusnak házához hogy juttak vala, Vigan
őköt Sophronia fogadá, Noha mint egy kol-
dus Gissippus vala, De mint Attyasiát ugy lát-
ta vala.

Ottan Titus szép ruhákat hoz-
Gissippust fel öltöztette vala, C
mot készítet vala, Gissippu
lót vala.

Örömében kincset
marhákat ki rakata, Mi
vala, Felét Gissippusnak n.

Egy szép Huga is az Titusnak. Kinek ne-
ve Fulvena Aszfzony vala, Felcsigant orvó neki
adta vala, Kivel nagy fok jószágokat kapott vala.

Az utáni így szól vala Gissippi
barátom mind ezeknek, Szabad
arra is adok, Ha velém lesz vagy ha-
lek.

Róvideden Gissippus felelt vala, F

élné, ezeket meg-hallaná, De sohová ő menni
nem akarna, Sőt ő velle egyyút élné és halna.

Egyyút azért ők marattanak vala, Szeretettel
mind hóltig lakrak vala, Nagy tiszteteket véghre
viseltek vala, Hóltok után jó hírek marát vala.

Ezek most-is emlékezetben vadnak, Jám-
borságok még mostan-is virágzik, Tökéltetef-
sege barátságoknak, Nyilván mind sen lézen-
míg az emberek élnek.

Nem lehet drágább jószága senkinek, Mint
hivsege jámbor házas társának, Tiszta szive,
meg-probált baráttjának, De mint sejér hol-
tál bank oly ritkák.

2. ki Historiát írák versekben, Délen az
Nagy Samos vize mentében, Ezer ött száz het-
hel ch den endőben, Isten légyen vezérünk
örögszékben

E G E.

